

[Esther Malling Pedersen.]

socialminister har givet rigsdagen lette arbejdsvilkår med dette meget omfattende og meget detaillerede lovforslag, der kommer umiddelbart efter den fyldige kommissionsbetænkning og kræves færdigbehandlet i løbet af få uger i begge rigsdagens ting. Forslaget omfatter jo så mange områder, der er så mange faktorer, som det berører; det spiller, om man kan udtrykke det sådan, på så mange strenge, at det ville have været godt for sagen selv, om den kunne være blevet behandlet grundigt. Og med grundig behandling tænker jeg ikke alene på den udvalgsbehandling, som forslaget naturligvis skal underkastes, men jeg tænker også på kontakten med de mange faktorer, som dette forslag berører, alle de mange private institutioner, som det jo i høj grad får indflydelse på, og for hvem forholdene i mange tilfælde bliver helt forandret, og de kredse, som støtter det omfattende forsorgsarbejde ad privat vej. Vi må ikke glemme, at hele dette store forsorgsarbejde, som vi med rette er stolte af og glade for, i sin tid er båret frem af det private initiativ. Derfor er der en meget stor kreds, som er interesseret i dette lovforslag, og som berøres af det.

Det er jo en meget, meget alvorlig og betydningsfuld sag, der er baggrund for dette forslag som for alt, hvad vi har behandlet i retning af lovgivning på dette område, og det er en sag, som har bud til os alle, en sag, som vi alle bør være med i og føle vort ansvar overfor og have hjertelag for. Derfor synes jeg, det ville have været godt, om alle røster kunne være kommet frem, kunne få tid til at løfte sig og blive hørt, inden der blev truffet endelig afgørelse, så at loven kunne komme til at hvile på et så bredt og solidt grundlag som muligt.

Jeg giver det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo ret i, at det er godt, at de foreløbige love, som vi i de senere år har vedtaget, nu samles i en fast ramme; men på den anden side gælder det om, at netop denne lovgivning, selvom den skal revideres om nogle år, kan blive permanent. Derfor er det af stor betydning, at den kommer til at hvile på et så solidt og bredt grundlag som muligt. En af værdierne ved en kommissionsbetænkning er netop, at den kommer ud til befolkningen, at man får lejlighed til at drøfte de principper og synspunkter, som indeholdes i den, og det vil der ikke kunne blive tid til under disse forhold. Men også selve udvalgsarbejdet vil, hvis det skal være blot nogenlunde tilfredsstillende, blive så omfattende, at jeg synes, det vil være meget,

meget vanskeligt at få det udført på den korte tid på en sådan måde, at både udvalget selv, det høje ting og de institutioner, loven omfatter, kan være tjent med det.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke siger dette, fordi jeg nærer nogen som helst uvilje mod selve sagen, tværtimod, jeg siger det netop, fordi den i mine øjne er så stor, så betydningsfuld og så mangfoldig, at der nødvendigvis skulle gribes fejl på noget punkt. Børnesagen, hele det problem, der hedder hjælp til den opvoksende slægt, har samlet mange i vort folk om sig, mange, der med varme og levende interesse har ofret tid og penge, arbejde og hjertelag på den sag, og sådan må det nødvendigvis vedblivende være. Det er godt og rigtigt, at staten nu, da det hele er vokset så stærkt frem, træder til med rigeligere støtte. Men det drejer sig her om et spørgsmål, som ikke er løst med penge alene, og derfor er det, at jeg så meget kunne have ønsket, at der var blevet tid, og ro til at få alle problemer belyst og hørt og overtænke de forskellige synspunkter, som vil komme frem.

Med hensyn til økonomien, det finansielle, må det indrømmes, at lovforslaget ikke stiller store krav udover det, som allerede ved tidligere love er bevilget til dette arbejde, i hvert fald så vidt man er i stand til at konstatere ved at betragte de udgifter, man, om jeg så må sige, kan se. Udover det, som allerede ved tidligere love er ydet, kræves der med hensyn til den forebyggende børneforsorg ca. 150 000 kr. af staten og noget lignende af kommunerne, og til opdragelseshjemmene 2,8 mill. kr., og det skal siges, at ikke mindst for opdragelseshjemmenes vedkommende er dette yderligere tilskud en både tiltrængt og meget kærkommen hjælp. Men på den anden side må man ikke være blind for, at der gennem dette lovforslag åbnes udgiftsmuligheder, som man ikke på stående fod vil være i stand til at overse. For det første må det forventes, som det også fremhæves i bemærkningerne til lovforslaget, at den stadige stigning i antallet af forebyggende institutioner vil medføre en stigning ikke blot i driftstilskuddene, men også i den rådigheds-sum, som ministeren kan disponere over. Jeg synes også, der her er anledning til at nævne de overordentlig store krav, som efterhånden stilles til indretningen af disse institutioner. Det er et henrivende syn at se sådan en tiptop moderne indrettet børnehaven f. eks., men man kan jo undertiden ikke lade være at spørge sig selv, om ikke en lille smule mindre kunne gøre det.

Men udover de overskuelige udgifter